

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΤΟ ΧΕΙΡΟΚΤΙΟΝ

Α΄.

Ὡς νὰ ἐξηφάνιζε τὴν ἀλληλογραφίαν θανόν-
τος τινός, τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ὑπῆρξε φίλος ὁ
Ἰωάννης Πραδὸς, διέτρεχε δι' ἐπιπολαίου
βλέμματος ἐκάστην τῶν ἐπιστολῶν ἅς τυχαίως
ἐλάμβανεν ἐκ τινος κιβωτίου εὐρισκομένου πρὸ
αὐτοῦ καὶ τὰς ἔρριπτεν ἀκολούθως συνεπτυγμέ-
νας εἰς γωνίαν τινὰ ὅπου ἐκείντο ἤδη φύρδην
μίγδην βιβλία ἄχρηστα, ἐπισκεπτήρια παλαιᾶς
κατασκευῆς, προγράμματα καὶ διάφορα ἄλλα
εἶδη ἅτινα συχνότατα φυλάττει τις ἐπὶ πολλὰ
ἔτη ἄνευ τινός σκοποῦ καὶ τὰ ὅποια πρῶταν
τινὰ καίει ὡς ἐκατόμβην ἀφοῦ παρατηρήσῃ ὅτι
τῷ κρατοῦσιν ἀδίκως χῶρον.

Καὶ αἱ φιλόφρονες λέξεις, καὶ αἱ φράσεις τῶν
ἐξομολογήσεων, τὰ ἐρωτικά δελτάρια, αἱ
ἐπιπληκτικαὶ ἐπιστολαί... πάντα ταῦτα ἀδια-
φόρως διπλωμένα ἀπετέλουν λευκὴν κατάστικτον
σωρείαν, ἐνίοτε δὲ ἐπιστεπτήρια ροδόχροα ἢ
δισέλιδα κυανὰ τῶν ὁποίων τὰ χρυσὰ συμπλέγ-
ματα προσέδιδον ἔνθεν ἀκείθεν ἀκτινὰ τινὰ
φωτός.

Ἀπέπνεον δὲ μεθυστικά ἀρώματα, ἱριδα με-
μιγμένη μετὰ βερβαίνης, ἅτινα ὅμως δὲν
προὔκαλον παρὰ τῷ Ἰωάννῃ Πραδῷ τὴν ἐλα-

χίστην τρυφερότητα· τὸ πολὺ-πολὺ τὸν ἔκα-
μον νὰ πταρνίζηται...

Ἐν τούτοις, ἐνίοτε ὁ Ἰωάννης Πραδὸς ὕ-
ψου τοὺς ὤμους, ἀναγινώσκων ἀναμφιβόλως
ἄρκον τινὰ διηνεκοῦς ἀφοσιώσεως—διαρκετάσης
μόλις μῆνας τινὰς ἢ ἡμέρας—ἀλλὰ δὲν ἐνδιέ-
τριβεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς συγκινήσεις αὐτὰς,
λίαν δὲ ταχέως τὸ κιβωτίδιον ἐκενοῦτο.

Μεταξὺ τῶν ἐναπολειφθέντων χαρτίων παρε-
τήρησεν ἐν μικρὸν καὶ λεπτόν χειρόκτιον—λεί-
ψανον, ὅπερ ἀναμφιβόλως ὄφειλε νὰ τῷ ἀνα-
μιμνήσκῃ στιγμὰς προσφιλεῖς—ἀλλὰ τὸ ὅποιον,
παρὰδόξως, δὲν ἤγειρεν ἐν τῷ πνεύματί του
οὐδεμίαν ἀνάμνησιν. Τοῦτο τὸν ἐξέπληξε· αἰ-
τία πιθανῶς θὰ ἦτο στιγμιαία ἐπισκότισις τῆς
μνήμης του, τῷ ἤρκει δὲ μικρὰ τις μόνον
προσπάθεια ὅπως ἀνκαλέσῃ τὴν λησμονηθεῖ-
σαν ἐκείνην τοῦ παρελθόντος στιγμὴν. Λαβὼν
τὸ χειρόκτιον ἔψαυσε τὸ γλυκυτάτου χρώματος
ἀπαλὸν δέρμα ὅπερ ἐλαφρότατα ἀπέπνευε τὸ
ἄρωμα τῆς ἰάσμης. Ἡ χεὶρ ἦν εἶχε περικα-
λύψει θὰ ἦτο βεβαίως μικρὰ ἀλλὰ πῶς! Πόσαι
λεπταὶ χεῖρες εἶχον φανῆ ἐπεικῶς εἰς τὸν Ἰω-
άννην Πραδόν; Πᾶσαι αἱ γυναῖκες ἅς οὗτος
ἠγάπησε—τοῦτο τὸ ἐνεθυμείτο κελῶς—ὑπῆρ-
ξαν ἐκτάκτου καλλονῆς ὅσον ἀφορᾶ τὰς μικρὰς
χεῖρας!

Ἀπληπίζετο λοιπὸν μὴ δυνάμενος ν' ἀνακα-

λέση εἰς τὴν μνήμην τοῦ τὸ ὄνομα τῆς λα-
τρευτῆς ἐκείνης εἰς τὴν ἀνήκε τοῦ χειρόκτιον καὶ
ἠπομάζετο νὰ τὸ ρίψη μακρὰν, μετ' ἀγανακτῆ-
σεως ὅτε παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους
τοῦ περικαλύπτοντος τὴν ράχιν τῆς χειρὸς, μι-
κρὰ στίγματα στρογγύλα, ὅμοια πρὸς τὰ ἐκ
τῶν ψεκᾶδων τῆς βρογχῆς προερχόμενα· ἀπο-
τόμως, ἐν ὄνομα διήλθε τῆς μνήμης τοῦ, μίαν
ὄπτασιον ξανθὴ διεφάνη εἰς τοὺς ἡμικλειστους
ὄφθαλμούς του, ἀορίστου βάσεως, παρωχημέ-
νων ἡμερῶν. Ἐνόησε τότε διατί τὸ ἐπὶ μα-
κρὸν χρόνον ἀβλαβῶς διατηρηθὲν ἐκεῖνο λείψανον
δὲν τῷ εἶχεν εἶπει οὐδὲν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Τὸ
χειρόκτιον ἐκεῖνο ἀνήκεν εἰς γυναῖκά τινα τὴν
ὁποῖαν μόνον μίαν ἡμέραν ἐγνώρισε καὶ ἤτις τῷ
εἶχεν ἀφήσει ἐν τούτοις βαθεῖαν θλίψιν, διότι
δὲν ἔσχεν ἕκτοτε τὴν εὐτυχίαν νὰ τὴν ἐπανάδῃ.

B'.

Κυνηγῶν ἀπὸ πρωῒας ἐν τῷ κτήματι ἐνὸς
ἐκ τῶν φίλων τοῦ μακρὰν τῶν Παρισίων, τὴν
συνήντησε τὴν ἑσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας εἰς
τὸ δεῖπνον εἰς ὃ εἶχε προσκληθῆν ὑπὸ τοῦ φίλου
του. Τὴν παρετήρησε τόσον θαυμασίως ὠραῖαν,
ξανθὴν καὶ ὑπερήφανον, μὲ ὄφθαλμούς γελέον-
τας, μὲ στόμα χάριεν, ὥστε ἠσθάνθη τὴν
καρδίαν τοῦ σφοδρῶς παλλομένην. Ἡ τύχη
ἠδούκησε νὰ τοποθετηθῆ πλησίον τῆς νεαρᾶς
καὶ ἰδεώδους ταύτης γυναικὸς μετὰ τῆς ὁ-
ποίας ἀπλῶς καὶ ἄνευ πομπῶδους ὕφους ἤρχισε
νὰ συνδιαλέγεται δηλῶν διὰ μόνου τοῦ τόνου
τῶν φράσεων του, τοσοῦτον θαυμασμόν, ὅστις
τὴν συνεκίνησε.

Κατὰ τὸ ἐπιδόριον οἱ ἄνδρες ἤρχισαν νὰ
καπνίζωσιν· αὕτη ἠγέρθη, διότι ἡ ὄσμὴ τοῦ
καπνοῦ τὴν ἠνώχλει. Ἐσπευσε νὰ τῇ προσφέ-
ρῃ τὸν βραχίονα διὰ νὰ καταβῶσιν εἰς τὸν
κῆπον τὸν ὁποῖον ἐφώτιζεν ἀμυδρὰ λάμψιν
σελήνης. Ἀμφότεροι διερχόμενοι διὰ σκιερῶν
διόδων περιεπάτουν βραδέως καὶ ἀφώνως, δια-
σταυροῦντες ἐνίοτε βλέμμασα ἐκφράζοντα θεί-
ους λόγους, τοὺς ὁποίους ὅμως δὲν ἐτόλμων νὰ
προφέρωσιν.

Ἐλάχιστον κατ' ὀλίγον ἐπῆλθεν ἡ νύξ· περιε-
πύτουν ἐν ἀρρήτῳ εὐδαιμονίᾳ θωπευόμενοι ὑπὸ
κλαδικῶν οἴτινες ὡς φιλήματα ἐψαυον τὰς
κεφαλὰς των. Πρὸ λιθίνου καθίσματος ἐπέλλι-
ζεν ἐκεῖνη, διὰ φωνῆς μόλις ἀκουσμένης, ὅτι
εἶχε ἀνάγκην ἀναπαύσεως καὶ οὕτω ἐκάθησεν.
Ἦδη δ' Ἰωάννης Πραδὸς ἠδύνατο ἀνετώτερον
νὰ παρατηρήσῃ τὸ ἐκπέγγλος ὠραῖον πρόσωπόν
τῆς. Ἐτόλμησε νὰ λάβῃ τὴν χεῖρά τῆς ἐντός
τῶν χειρῶν του, ἀλλὰ καταληφθεὶς ὑπὸ ἀφά-
του συγκινήσεως προσέκλινε γονυπετῆς, χύσας

θερμότερα δάκρυα ἐπὶ τῆς ἐξαιρετοῦ αὐτῆς
χειρὸς...

Τέλος, πάντοτε σιωπηλοὶ, ἀφῆκαν τὸ κάθι-
σμα καὶ ἐπέστρεπον βραδέως εἰς τὴν οἰκίαν.
Ἐνῶ ἐξήρχοντο τῆς σκιερᾶς διόδου ἢ νεαρᾶ γυ-
νὴ παρετήρησεν, ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης,
τὸ χειρόκτιόν τῆς· τὰ χυθέντα δάκρυα εἶχον
ἀφήσει ἐπ' αὐτῆς μικρὰς κηλίδας ὁμοίας πρὸς
τὰς ψεκᾶδας τῆς βρογχῆς· πάχυτα τὸ ἐκβάλλ-
λει καὶ ρίπτουσα αὐτὸ ἐψηθύρισε δι' ἠλλοιωμέ-
νης φωνῆς.

— Κρίμα! ἀκόμη ἓνα γάντι χαμένο!

Γ'.

Τὸ γάντι αὐτὸ ὁ Ἰωάννης Πραδὸς τὸ ἐλαβε
καὶ εὐλαβῶς τὸ ἐφύλαξε. Τὸ ἐκράτει ἤδη ἐν
ταῖς χερσὶ του καὶ μὲ ὄφθαλμούς συγκεινημέ-
νους τὸ παρετήρησε, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο ἤδη
νὰ κλάυση, ἤρχισε νὰ γελά!

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

Λοκία.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Πολλὰ τὰ ἀστεῖα συνέβησαν κατὰ τὴν παρε-
ληθούσαν ἐβδομάδα· καὶ ἐν πρώτοις ἡ μετὰ ἐξ
τῶν κ.κ. Ράλλη καὶ...Κωνσταντοπούλου μονο-
μαχία. Δὲν ἀρκοῦν, βλέπετε, οἱ ἐν τῇ Βουλῇ
λόγοι, δὲν ἀρκοῦν αἱ ὕβρεις, ἔχουμεν καὶ μονο-
μαχίας· καὶ παρὰ τίνων; παρ' ἀνθρώπων
οἵτινες εἶχον τὸ καθήκον νὰ ἤνκι οἱ μέγιστοι
πολέμιοι τοῦ μεσαιωνικοῦ τούτου ἐθίμου, τοῦ
ἀναιροῦντος τὸ δίκαιον καὶ ἐμβάλλοντος πολ-
λάκις εἰς πένθος τὴν οἰκογένειαν... τοῦ ἀδι-
κηθέντος.

Ἐπὶ τὰ μέλη τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας
μονομαχῶσιν, ὅταν οἱ πρῶτην Εἰσαγγελεῖς τῶν
Ἐφετῶν καὶ ὑπουργοὶ τῆς Δικαιοσύνης μονο-
μαχῶσιν, ὅταν οἱ πρῶτην καὶ μελλόντες πρω-
θυπουργοὶ μονομαχῶσιν, ὅταν ἄνδρες, συναπο-
τελοῦντες ἡλικίαν ἡμιστοῦ αἰῶνος δὲν ὀκνοῦσι
νὰ ἀντιπραταχθῶσι μὲ τὰ πιστόλια εἰς τὰς
χεῖρας, τί θέλετε νὰ κάμη ὁ λοιπὸς ἀπλοῦς
λαὸς, τί οἱ ἀγράμματοι, τί οἱ εὐέξαπτοι νέοι;

*

Καὶ διὰ τί μονομαχῶσιν; Διότι ὁ εἰς ἐ-
ξυβρίζει τὸν ἄλλον ἐντὸς τῆς Βουλῆς. Ἡμεῖς
φρονοῦμεν ὅτι, ἐπειδὴ δὲν εἶνε πρώτη φορὰ
καθ' ἣν βουλευταὶ ἐξυβρίζουσι συναδέλφους
των, προτιμώτερον θὰ ἦτο διὰ τὸν προσβλη-
θέντα νὰ ζητήσῃ ἰκανοποίησιν παρὰ τοῦ προ-

ἔδρου τῆς Βουλῆς, ὅστις εἶναι ὑποχρεωμένος
πρὸς τοῦτο. καὶ ἂν οὗτος ἤρνετο, τότε ὁ
ἀδίκως ὕβρισθὲς βουλευτὴς νὰ ὑποβάλλῃ τὴν
παραιτήσιν του· οὕτω πράττουσιν οἱ ἔχοντες
συναίσθησιν τῶν κατηκόντων των, οἱ μὴ θέ-
λοντες νὰ δώσωσιν ἀφορμὴν εἰς τὸν ὀλίγον
ἀγαπῶντα αὐτοὺς λαὸν νὰ ὀμιλῇ χλευαστικῶς
περὶ αὐτῶν.

*

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἠκούσαμεν τὸν
ἐξῆς διάλογον:

— Μὲ τί ὄπλον ἐμονομαχῆσαν;

— Μὲ πιστόλι... Γιατί;

— Ἐπρεπε νὰ μονομαχῆσουν μὲ... κα-
νόνι.

— Μὲ τὸ ὄπλον αὐτὸ μάχεται πρὸ πολ-
λοῦ ὁ κ. Κωνσταντόπουλος μετὰ τοῦ κ. Κα-
ραπάνου, ἀλλ' ἀκόμη οἱ μάρτυρες δὲν τοὺς
ἀφῆκαν νὰ τὸ ρίξουν.

*

Ἄλλο ἐκτακτὸν γεγονός τῆς παρεληθούσης
ἐβδομάδος ἦτο ἡ ἐπὶ τινος ἡμέρας ἐκδοσις
δύω «Μηνυτόρων», δηλ. δύο ἐφημερίδων φε-
ρουσῶν τὸν αὐτὸν τίτλον, τὸν αὐτὴν ἀριθμὸν,
τὴν αὐτὴν κατὰταξιν ὕλης, τὴν αὐτὴν συ-
νήθειαν μυθιστορήματος, τὰς αὐτὰς ἀγγελίας
καὶ τὰς αὐτὰς... κατηγορίας κατ' ἀλλήλων.

Διένεξις ἕνεκα πολιτικῶν λόγων ἐπῆλθε με-
ταξὺ τῶν ἐκδοτῶν καὶ διελύθη ἡ μετὰ αὐ-
τῶν ἐταιρεία, ἀλλ' ἐπειδὴ, ὡς φαίνεται, αἱ
εἰσπραξεῖς ἦσαν καλαί, καὶ ἡ ἰδιοκτησία τοῦ
τίτλου δὲν ἦτο καθαρισμένον πρότερον εἰς ποῖον
ἐκ τῶν δύο μετὰ τὴν διάλυσιν θὰ ἀνήκεν, ἔκρι-
ναν ἀμφότεροι κατ' ἀλλήλων νὰ μᾶς ἐκδίδωσιν
ἕνα ἕνα ἕκαστος Μηνύτορα.

*

Φανταζόμεθα τὴν στενόχωρον θέσιν τοῦ ὀ-
παλλήλου τοῦ ταχυδρομείου προκειμένου νὰ
δώσῃ ἐπιστολήν τινα ἐπιγραφομένην: Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Μηνύτορος, καὶ αἰ-
τουμένην παρ' ἀμφοτέρων τῶν διευθυντῶν.

Φανταζόμεθα τί ἠμπορεῖ νὰ γείνη εἰς τὸ
μέλλον, ἂν κανεὶς ἐκ τῶν βουλευτῶν θελήσῃ
πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης του νὰ ἐπικα-
λεσθῇ τὰ ἐν τῷ ἀριθμῷ 79 τοῦ Μηνύτορος
πρακτικὰ τῆς Βουλῆς, καὶ ἄλλος παρουσιάσῃ
ἄλλο φύλλον, ἐπίσης τοῦ Μηνύτορος, ἀριθμὸν
79 καὶ εἴπῃ εἰς τὸν προλαλήσαντα, ὅτι οὐ-
τος ψεύδεται.

Βεβαίως ἡ μονομαχία θὰ ἦναι ἀναπό-
φευκτος.

*

Ἦθέλωμεν νὰ εἰξεύρωμεν ἂν εἰς ἐκ τῶν συν-
τακτῶν τῶν δύο Μηνυτόρων ἐξυβρίζε πρό-
σωπὸν τι, τοῦτο δὲ ἐμήνυε τὸν διευθυντὴν τοῦ
Μηνύτορος ἐπὶ ἐξυβρίσει καὶ προσῆγε πρὸς ἀπό-
δειξιν τὸν ἀριθμὸν 79, ἦτοι τὸ σῶμα τοῦ ἐγ-
κλήματος· δὲν θὰ ἠδύνατο ὁ μηνυόμενος πρὸς
ἀπαλλαγὴν του νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ δικα-
στήριον τὸν Σωσίαν του, ἀφ' οὗ οὗτος θὰ
φέρῃ τὸν αὐτὸν τίτλον, τὴν αὐτὴν ἡμερομηνί-
αν, τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν;

Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι καὶ ἐπὶ πλαστογραφίᾳ
δύναται νὰ ἀντιμηνύσῃ ὁ Μηνύτωρ τὸν μηνυ-
τὴν του.

*

Μεγαλειτέρα ὅμως δυσκολία θὰ ἐπέλθῃ κατὰ
τὴν εἰσπραξίν των συνδρομῶν. Ὁ καθεὶς θὰ
ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ λέγῃ ὅτι ἐπλήρωσε πρὸς
τὸν ἄλλον Μηνύτορα. Αὐτὸ δὲν μᾶς φαίνεται
δύσκολον, διότι ἠκούσαμεν ἄλλα παραδοξό-
τερα προκειμένου περὶ τῆς εἰσπραξείως των
συνδρομῶν τῆς Οἰκογενείας. Μᾶς εἶπέ τις λ.χ.
— Ἐνόμιζα ὅτι μοῦ ἀπεστάλλετε τὸ φύλ-
λον δωρεάν, διότι ἐγὼ οὐδέποτε πληρώνω.

Σημειώσατε ὅτι τὸν κύριον αὐτὸν οὔτε
ἐγνωρίζομεν ποτε, οὔτε νῦν γνωρίζομεν.

*

Ἀιώνιος οἱ Ρωμηοὶ θὰ ἤμεθα Ἀδερῆται!
Ἀιώνιος. Κατὰ τὴν προχθὲς δοθεῖσαν ἐν τῷ
θεάτρῳ τῆς Κομφοδίας παράστασιν, οἱ θεαταὶ
ἀνεγίνωσκον μετ' ἐκπλήξεως εἰς ὅλους τοὺς
τοίχους αὐτοῦ τὰ ἐξῆς παραδόξα:

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. θεαταὶ ἐν ὠρα
τῆς παραστάσεως νὰ ἦναι ἀσκεπεῖς.
Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ἀνεγίνωσκον ἐν τινὶ ἐφη-
μερίδι τῆς Ἀλεξανδρείας, παραπλησίαν παρά-
κλησιν.

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. θεαταὶ νὰ με-
ταβαίνωσιν εἰς τὸ θέατρον ἄνευ τῶν κυ-
νῶν των, οἵτινες διὰ τῶν ὑλακῶν των
προξενοῦσι μεγάλην ἀνησυχίαν κτλ.

*

Δὲν νομίζετε ὅτι εἶναι μεγαλιέτερον αἶσχος,
μᾶλλον τὸ νὰ μᾶς ὑποδεικνύωσι τὸ καθήκον
μας οἱ ἄλλοι ἢ τὸ νὰ παραβαίνομεν ἡμεῖς
αὐτοὶ;

Παράκλησις εἶναι περιττή, ὃ Ρωμηοὶ τῶν
Ἀθηνῶν, διὰ νὰ ἀποκαλύπτεσθε ἐντὸς τοῦ
θεάτρου· παράκλησις εἶναι περιττή, ὃ δις Ρω-
μηοὶ τῆς Ἀλεξανδρείας, διὰ νὰ στερήσετε τοὺς
σκύλους σας τοῦ θεάτρου.

Τὸ τοιοῦτον λέγεται καθήκον· διὰ δὲ τοὺς

Β'. κλητήρ (ώσαύτως)

Καί ώρελήθη τὸ δημόσιον ἀπὸ τὰ ἐξοδα τῆς τροφῆς του.

Ὁ ἀστυνόμος (ἐπιθεωρῆσαι τὸ πτώμα. Πρὸς τοὺς περισταμένους.)

Μεταφέρετε τὸ πτώμα τοῦτο εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ ἐκεῖ ὅταν ἐπιστρέψω θὰ συντάξω τὴν ἐκθεσιν. (Πρὸς τὸν λοποδύτην) Καὶ τώρα, ὡς ἐξετάσωμεν καὶ διὰ τὴν ὑπόθεσίν σας, κύριε (Ἐρευνᾷ παντοῦ, ὁ λοποδύτης τῷ ὑποδεικνύει τέλος τὸ ὑπόδημα, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ ἀστυνόμος ἐξάγει τὸ πορτοφόλιον.)

Ὁ λωποδύτης (ἐν ἐκστάσει)

Να! νὰ τὸ πορτοφόλι μου, κύριε ἀστυνόμο, νὰ το, αὐτὸ εἶνε!

Ὁ ἀστυνόμος (ἀνοίγει τὸ πορτοφόλιον, ἐξάγει τὰ χαρτονομίσματα καὶ μετρᾷ.)

Καὶ πόσα χρήματα ἔχει μέσα, εἶπατε;

Ὁ λωποδύτης.

18 πεντακοτάρικα, 30 ἐκατόδραγμα καὶ 21 εἰκοσιπεντάρικα, τὸ ὅλον 12,525 δραχμαῖς, κύριε ἀστυνόμο, θὰ μ' ἐβούλιαζε, τὸ σκυλὶ τὸ ἄπιστο!

Ὁ ἀστυνόμος (περατώσας τὸ μέτρημα)

Σωστότατα 12,525 δραχμαῖ. Καὶ λέγετε λοιπόν ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ χρήματα εἶνε ἰδικά σας, κτήμά σας;

Ὁ λωποδύτης

Ἐρωτᾷς ἀκόμη, κύριε ἀστυνόμο, ἂν εἶνε δικά μου—βέβαια ἰδικά μου εἶνε.

Ὁ ἀστυνόμος

"Ἐχει καλῶς! (πανηγυρικῶς) Λοιπὸν ἀφοῦ εἶνε ἰδικά σου... σὲ συλλαμβάνω ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, κακοῦργε! Τὰ χρήματα εἶνε κίβδηλα! (τὸν συλλαμβάνει ἐκ τοῦ λαιμοῦ.)

Εἰκόμ.

Αὐλαία.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Εἰς τὸ βαθὺ τὸ πέλαγο θὰ μ' εὔρησ
Ἄρματωμένον ὡς πολέμιστῃ
Καὶ στήν Ἑλλάδα, ἂν καλὰ τὴν ζούρησ,
Μικροῦλα κόμην, λίγο ξακουστή,
Ἄν θέλεις τὴν καρδιά μου ν' ἀποσπάσης,
Ποῦνε διπλῆ, σοῦ γίνομαι γνωστός,
Κ' εἰς κάθε μεγαλοῦπολι ποῦ φθάνης
Εἴμ' ἓνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἀστός.

Α. Γ. Κωνσταντινίδης.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

"Ὅσα ἔγραψα ὡς τώρα τραγουδάκι,
Καστανή μου ἐρωμένη, δι' ἐσένα,
"Ὅσα σοῦ ἔστειλα δροσιάτα λουλούδια
Μὲ τὸ δακρὺ τῆς καρδίας μου μυρωμένα
Συλλογίζομαι τί λύπαις θὰ τραβοῦνε
Σπλαδωμένα τὰ λουλούδια μου σιμὰ Σου
Καὶ οἱ στίχοι μου τί πόνους θὰ περνοῦνε
Γιατί βρῆκαν παγωμένη τὴν καρδιά Σου.

✱

"Αχ! ἂν ἐξευρες μὲ πόσο καρδιοχτύπι
Τὰ φτωχὰ μου τραγουδάκια εἶνε γραμμένα,
"Ἄν ἐγνώριζες μὲ πόση, πόση λύπη
Τὰ λουλούδια μου τὰ ἔκοβα γιὰ Σένα
Θὰ ἴπνοῦσε γιὰ ἐκεῖνα ἡ καρδιά Σου
Καὶ δὲν θ' ἄφηνες, τρελλή μου ἐρωμένη,
Οὔτε τ' ἄνθη νὰ διψοῦνε μὴ μ' αἰσιὰ Σου
Οὔτ' οἱ στίχοι μου νὰ σβύνουν μαρμαμένοι.

✱

"Ἐπερίμενα νὰ βρῶνε τὰ λουλούδια
Τὴν ζωὴ καὶ τὴ δροσιὰ τους 'ς τὴ ματιὰ Σου
Ἐπερίμενα νὰ βρῶνε τὰ τραγούδια
Συντροφία τους ζηλευμένη τὴν καρδιά Σου
Κ' ἔτσι τότε μὲ χαρὰ ἀδελφωμένα
Καὶ λουλούδια καὶ τραγούδια, δέσποινά μου,
Νὰ γνωρίζουνε τὸν πόνο μου σὲ Σένα
Καὶ νὰ λένε 'ς τὴν καρδιά Σου τὴν καρδιά μου.

✱

"Ἀλλὰ Σὺ, ποῦ ἡ καρδιά Σου δὲν κτυπάει,
Ποῦ δὲν ἔνοιωσε ποτὲ παλμὸ κανένα,
Ποῦ δὲν ἔμαθε, δὲν ζέρει ν' ἀγαπή
Γιατί στήθειά σου σκεπάζουν χιονισμένα
Σὺ τὰ ἔκαμες, τρελλή, 'ς τὴν ἀπονία Σου
Τὰ λουλούδια μου χλωμὰ νὰ μαραθοῦνε
Καὶ 'ς τὴν κρύα καὶ 'ς τὴν πέτρινη καρδιά Σου
Τὰ φτωχὰ μου τραγουδάκια νὰ σβυσθοῦνε.

✱

Καὶ ἐγὼ ποῦ τὰ λουλούδια μου θυμοῦμαι
Καὶ τὴν τύχη τους, τρελλή μου, καὶ δακρύζω,
Καὶ ἐγὼ ποῦ τὰ τραγούδια μου λυποῦμαι
Μὴ εὐχὴ ἄπ' τὴν καρδιά μου σοῦ χαρίζω.
Μ' ὅσα δάκρυα οἱ στίχοι εἶνε γραμμένοι
Καὶ μὲ ὅση εἴχα κόψει τ' ἄνθη λύπη
Τόσα δάκρυα νὰ χύσῃς λυπημένη,
Τόσο νὰ ἴχῃς εἰς τὰ στήθη καρδιοχτύπι!

Ν. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην

Γραφεῖον: Ὀδὸς Δεληγεώρη ἀριθ. 36 — Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντής καὶ ἐκδότης: Ἰω. Π. Χρυσανθόπουλος.

Συνδρομὴ προκληρωτέα:

	ἐν ἔτος	6 μῆνες	3 μῆνες
ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ	6	3.50	2
ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ	8	4.50	3

Οἱ προκληρώνοντες τὴν ἐτήσιαν συνδρομὴν τῶν λαμβάνουσι δωρεᾶν τὰς «Ἐπαγγελίας» (μυθιστόρημα) καὶ τὴν κατὰ μῆνα ἐκδιδομένην «Βιβλιοθήκην τῆς Οἰκογενείας» ἐκ **52** σελίδων.

Τιμή φύλλου: Λεπτά 10.

Τιμή ἀγγελιοῦ: 30 λεπτά δι' ἑκαστον στίχον

"Ὅταν αἱ συνδρομαὶ στέλλωνται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ γραφεῖόν μας διὰ συστημένης ἐπιστολῆς, τὰ ταχυδρομικὰ εἶναι εἰς βῆρος τῆς «Οἰκογενείας.»

"Ἀπαντες οἱ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν συνδρομηταὶ λαμβάνουσι τὸ φύλλον ἀπ' εὐθείας διὰ τοῦ ταχυδρομείου.

Πωλεῖται κατὰ φυλλάδια: Ἐν Ἀθήναις, εἰς τὰ ἐν ταῖς πλατείαις περίπτερα ἢ ἐν ταῖς ἐπαρχείαις εἰς τὰ ὑποπρακτορεῖα τῆς «Ἐταιρείας τοῦ Τύπου». Ἐκαστὴν Πέμπτην μ. μ. εὕρσκεται παρὰ τοῖς ἐρημεριοπώλαις τῶν ὁδῶν.

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

ΙΑ'

Ἄλλοι παρισιανοὶ γάμοι

"Ὁ Α... εἶναι ἐραστὴς τῆς κυρίας Β...
"Ὁ Β. ὅστις εἶναι κατ' ἐπιφάνειαν μόνον κύριος εἰς τὴν οἰκίαν του, τὸ γνωρίζει, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ εἴπῃ τι πρὸς αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, ἐκ φόβου μὴ ἐγείρῃ συζυγικὸν σκάνδαλον.

Πρωίαν τινὰ ὁ Β. συλλαμβάνει μίαν ιδέαν.

— "Ἄν ἐνύμφεον τὸν Α; λέγει καθ' ἑαυτὸν.

"Ἐπειτα σκέπτεται ὅτι ὁ Α. δὲν ἔχει περιουσίαν, οὔτε θέσιν, καὶ κατὰ συνέπειαν εὕρσκεται εἰς στενόχωρον καταστασιν.

Φροντίζει καὶ τὸν νυμφεύει.

"Ἐξ ὅλων τῶν ἐν Παρισίοις γινομένων ἢ μᾶλλον διαπραττομένων γάμων δὲν γνωρίζω ἄλλον ἀνθηκώτερον ἀπὸ τὸν ἐξῆς.

"Ὁ Κ. εἶναι ἐραστὴς τῆς κυρίας Φ. χήρας πλουσίας καὶ καλῶς διατηρουμένης, 37—40 ἐτῶν. Ὁ Κ. κατῳρθωσε νὰ

ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῆς γυναίκος ταύτης, ἥτις ἔχει κόρον 16—17 ἐτῶν.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Κ. κάμνει μίαν τρομερὰν σκηνὴν εἰς τὴν ἐρωμένην του ὀμιλεῖ περὶ τοῦ χρόνου τὸν ὁποῖον ἔχασε, περὶ τῆς νεότητός του τὴν ὁποίαν ἐθυσίασε.

— Τί! θέλεις νὰ μ' ἀφήσῃς; ἀναφωνεῖ ἡ κυρία Φ. ὠχρὰ ἐκ συγκινήσεως.

Σοῦ ἐχάρισα τὰ ὠραιότερα τοῦ βίου μου ἔτη, δὲν εἶναι καιρὸς τώρα νὰ φροντίσω ὀλίγον καὶ περὶ ἐμαυτοῦ;

"Ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα Ἀριάδνη κύπτει τὴν κεφαλὴν, καὶ ρήγγυται εἰς λυγμούς.

"Ὁ Κ. ἀπομάσσει ἐν δάκρυον ὅπερ δὲν ρέει καὶ ἀφίνει ἀορίστως νὰ πιστευθῇ ὅτι τῷ προτείνουν ἐν συνοικέσιον μὲ ὀκτακοσίας χιλιάδας φράγκα. Προσθέτει ὅτι οὐδένα ἐρωτα τρέφει πρὸς τὴν κόρον ἢν μέλει νὰ νυμφευθῇ ὅτι πάντοτε θὰ σκέπτεται τὴν φιλίαν τῆς καρδίας του, ὅτι ὅλαι αἱ γυναῖκες πλὴν αὐτῆς, τῷ εἶναι ἀδιάφοροι, ἀλλ' ὅτι ὑπάρχει εἰς τὸν βίον μία ὦρα καθ' ἣν τὸ αἴσθημα ὀφείλει νὰ κάμῃ τόπον πρὸς τὸ λογικόν.

Μείνασα μόνη ἡ κυρία Φ. δὲν εἰξεύρει τί νὰ κάμῃ τὸ ἦθος αὐτῆς ὅτε μὲν εἶναι ὀργίλον, ὅτε δὲ ἀθυμὸν ἔπειτα μία ιδέα ἐξέρχεται ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν ταραχῶδων αὐτῶν αἰσθημάτων. Τὴν ἀπορρίπτει ἐν πρώτοις, ἔπειτα πάλιν τὴν υἰοθετεῖ, τὴν συνειθίζει, τὴν θωπεύει, καὶ ἡμέραν τινὰ λέγει πρὸς τὸν Κ.:

— Ἐννοῶ ὅτι δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἀπαιτήσω παρὰ σοῦ μακροτέραν θυσίαν ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὴν τρομερὰν ιδέαν παντελοῦς χωρισμοῦ. Ἡ Ὁρτενσία (εἶναι ἡ κόρη τῆς) εἶναι πλουσία, νυμφεύθητι αὐτήν· τοιοῦτοτρόπως θὰ ἔχω πάντοτε πλησίον μου τὰ δύο μου τέκνα.

"Ἡ μυστικὴ μηχανορραφία τοῦ Κ. ἐπέτυχεν νυμφεύσαι τὴν Ὁρτενσίαν.

Εἶναι ὁ σύζυγος τῆς κόρης καὶ ὁ ἐραστὴς τῆς μητρός.

Τοῦτο ὀνομάζεται γάμος ν τ ο υ μ π λ έ.

IB'

Αἱ νέαι τῆς νέας κοινωνίας.

— Ἄλλ' αἱ νέαι. θὰ εἶπετε, πῶς συναινοῦσι νὰ τὰς σύρουν οὕτω εἰς τὸ σφαιροῖον;

Ἐν πρώτοις αἱ νεάνιδες ἀγνοοῦσιν ὅτι

όδηγοῦνται εἰς τὸ σφαγεῖον. Ἐφεῦρον περιφράσεις λίαν ἡχηρὰς πρὸς χρῆσιν τῶν. Τὰς ὀδηγοῦσι εἰς τὸν βωμὸν σήμερον, χθὲς τὰς ἐφερὲν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ὑμεναίου.

Εἰς ὄλας τὰς ἐποχὰς, οἱ ἄνδρες ἐφρόντισαν νὰ καλύψωσι δι' ἀνθέων τὴν τράπεζαν τοῦ γάμου.

Ἡ ἐκπαίδευσις τῶν νεανίδων εἶναι ἐκπαίδευσις ὁλως πλαστή.

Μόλις ἐξελθοῦσαι τοῦ σχολείου, ὅπου ἐδιδάχθησαν πολὺ ὀλίγην ἱστορίαν, ὀλιγίστην γεωγραφίαν, ἀρκετὴν ὀρθογραφίαν καὶ πάρα πολὺν κλειδοκύμβαλον καὶ χορὸν ἀφίνουσι τὰς νέας κεφαλὰς τῶν νὰ τρέχωσιν ἀσκόπως διὰ πασῶν τῶν φαντασιῶν τῶν ρωμαντικῶν συγγραφέων. Ἀπαγορεύουσιν εἰς αὐτὰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐπιφυλλίδων τῆς πραγματικῆς σχολῆς, καὶ ἴσως δὲν ἔχουν διὰ τοῦτο πολὺ ἄδικον, ἀλλὰ δίδουσιν εἰς αὐτὰς ὀλόκληρον κυανῆν βιβλιοθήκην, ὅπου οἱ πρίγκιπες νυμφεύονται ποιμενίδας, ὅπου οἱ Νεμορὲν φλέγονται διὰ τὰς Ἑστέλλας. Μετὰ βίον ὀλίγων μόνον μινῶν ἐν μέσῳ τῶν φαντασιωδῶν αὐτῶν ἀναγνώσεων μεταξὺ τῶν ἡρώων καὶ τῶν ἡρωίδων ἐκείνων, δημιουργοῦσι δι' ἑαυτὰς κόσμον φαντασιώδη, βλέπουσι τὰ πάντα ρόδινα, καὶ εἶναι διατεθειμέναι νὰ εὐρωσιν εἰς πάντα νέον ὅστις γνωρίζει νὰ ψυττακίξῃ ἐν τετριμμένον χαριτολόγημα, μίαν δευτέραν ἐκδοσὶν Μαλέκ-Ἀδὲλ ἢ Γονζάλδου τῆς Κορδοῦνης.

Ἐπειτα ἡ κόρη νῶν Παρισίων βλέπει τὴν μητέρα τῆς τρέχουσας εἰς τὰ θέατρα, τοὺς χοροὺς, τὰς ἐσπερίδας· βλέπει ὅτι τὴν περιποιοῦνται, τὴν θαυμάζουσι τὴν κολακεύουσι καὶ σκέπτεται ὅτι καὶ αὐτὴ ἐπίσης μόνον νὰ ὑπανδρευθῆ ἀρκεῖ ἵνα σύρῃ ὀπισθὲν τῆς ὀλόκληρον σύνταγμα λατρευτῶν.

Ἄρα ὁ γάμος παρουσιάζεται πρὸς αὐτὴν ὡς τὸ κατώφλιον τῆς ἐλευθερίας.

Ἡμέραν τινὰ, ἡ μήτηρ τῆς τὴν λαμβάνει ἐκ τῆς χειρὸς κατ' ἰδίαν καὶ τῇ λέγει μετὰ σπουδαιότητος ὅτι πρόκειται νὰ τὴν ὑπανδρεύσουν με' ἓνα ἐντιμὸν ἄνθρωπον, πολὺ σοβαρὸν εἰς τὸν κόσμον καὶ ὅστις θὰ προσπαθῆσῃ νὰ τὴν καταστήσῃ εὐτυχῆ.

Εἰς τὴν λέξιν τοῦ γάμου, ὅστις διανοίγει πάραυτα τὰς πύλας πρὸς ἐκπλή-

ρωσιν τῶν γοητευτικῶν ὀνειροπολημάτων τῆς, ἡ κόρη σκιρτᾷ ἀλλὰ κρύπτει τὴν συγκίνησίν τῆς καὶ ἀποκρίνεται κάτω νεύουσα τοὺς ὀφθαλμούς, ὅτι θὰ ὑποταχθῆ εἰς τὴν θέλησιν τῶν γονέων τῆς.

Τῇ παρουσιάζουν τὸν μνηστῆρα Ἄν καὶ δὲν εἶναι πολὺ κακός, ἂν καὶ ἔχει καλοὺς τρόπους καὶ εὐχάριστον συναστροφὴν, ἐν τούτοις ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς παραλληλίζεται με' τὸν κωμικὸν ἥρωα γνωστῆς κωμωδίας.

Δύναται ὁ μνηστῆρ νὰ ἦναι ὀλίγον φαλακρός, ὀλίγον ἄσχημος, ὀλίγον βαρὺς· αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτε· ὅταν προσφέρῃ εἰς τὴν μνηστῆν του μίαν ὠραίαν ἄμαξαν με' ἐν ζεύγος σφοιγῶντων ἀραδικῶν ἵππων θὰ φανῆ Νάρκισσος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς.

ὑποθέτω μίαν κόρην τῆς ὁποίας ἡ καρδιά ταλαντεύεται μεταξὺ ἐνὸς ὄν ἀγαπᾷ καὶ ὄν δὲν θέλουν νὰ τῇ δώσουν καὶ ἐνὸς ἄλλου ὄν δὲν ἀγαπᾷ καὶ ὄν τῇ ἐπιβάλλουν.

Διακινδυνεύει μάλιστα μίαν ὑπόθεσιν ἐπιτολμηροτέραν: ἡ ἐν λόγῳ νέα ἔχει στερορὰν ἀπόφασιν ν' ἀρνηθῆ τὸν οὐμολαιογράφον, τὸν φαρμακοποιὸν, τὸν βιομήχανον ὅστις τῇ παρουσιάσθη παρὰ τῶν γονέων τῆς· κλειδώνεται εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, κλαίει, λαμβάνει τὸν κάλαμον εἰς τὴν χεῖρα καὶ γράφει μυστικῶς εἰς τὸν προτιμώμενον τῆς κορδίας τῆς τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν:

«Θέλουν νὰ με' θυσιάσουν, Παῦλέ μου, θέλουν νὰ γείνω σύζυγος τοῦ κ. Β., ἀλλ' ἐγὼ οὐδέποτε εἶναι δυνατὸν ν' ἀγαπήσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, οὐδέποτε θὰ γείνω ἰδική του. Θὰ ἐπιμείνω μέχρι τελευταίας ρανίδος τοῦ αἵματός μου εἰς τὴν τυραννίαν τῶν γονέων μου, οὐδέποτε τὸ παρ' ἐμοῦ αἰτούμενον νὰ ἐξέλθῃ τῆς καρδίας μου... Σὺ εἶσαι ὄλη μου ἡ ζωὴ, ὄλη μου ἡ εὐτυχία, ὄλη μου αἱ ἐλπίδες· μόνον σὲ σκέπτομαι, σὲ μόνον βλέπω, σὲ μόνον ἀγαπῶ καὶ θὰ σάγαπῶ. Ἐὰν σκληροὶ γονεῖς ἀρνηθῶσι τὴν ἐνωσίν μας ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ θεός, μᾶλλον εὐσπλαγχνός, θὰ ἐνώσῃ τὰς ψυχὰς μας εἰς τὸν οὐρανὸν κτλ. κτλ.»

Τρεῖς ἢ τέσσαρας σελίδας παραφόρων αἰσθημάτων.

Ἡ ἐπιστολὴ διπλωθεῖσα καὶ σφραγισθεῖσα ἐστάλη εἰς τὸν Παῦλον ὅστις τὴν

καλύπτει με' φιλήματα, ὅστις πηδᾷ ἐκ χαρᾶς εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ὅστις σκεπτεται νὰ τὴν ἀπαγάγῃ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἐρωτευμένος Παῦλος μεταφέρεται διὰ τῆς φαντασίας εἰς τινὰ ἐξοχικὸν ναῖσκον ἐνθα τελεῖ τοὺς γάμους του μετὰ τῆς λατρευτῆς του, ἡ μήτηρ τῆς νέας τῆς ἀντιστάσεως εἰς τὰς πατρικὰς θελήσεις κτυπᾷ τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς.

— Ἰουλία, Ἰουλία, κατέβα λοιπὸν εἰς τὴ σάλλα.

Ἡ νεάνις ὑπακούει, εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ πάραυτα οἱ θαμποὶ ὀφθαλμοὶ τῆς φωτίζονται.

Παρατηρεῖ διεσκορπισμένα ἐφ' ὄλων τῶν ἐπίπλων ὑφάσματα διὰ φορέματα, καπέλλα, μικροτεχνήματα, κασμίρια.

— Τ'εἶν' ὄλ' αὐτὰ, μαμά;

— Εἶναι τὰ γαμήλια δῶρά σου, κόρη μου.

— ὦ, τί ὠραία ποῦ εἶναι!

— Ἀληθῶς, εἶναι ἀπλᾶ καὶ πλούσια ταῦτοχρόνως· ὄλα αὐτὰ ἠγοράσθησαν ἀπὸ τὰ πρῶτα καταστήματα.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ ἀνάμνησις τοῦ Παύλου ἀπέχει ἥδη παρασάγγας τῆς καρδίας τῆς Ἰουλίας.

— Ἀλλὰ δὲν τὰ εἶδες ὄλα, προσθέτει ἡ μήτηρ, παρατήρησε ἐδῶ τί σοῦ στέλλει ὁ μνηστῆρ σου.

— Ἀδάμαντας! ὦ ποία εὐτυχία!

Καὶ περνοῦν τοὺς ἀδάμαντας περὶ τὸν τράχηλον τῆς Ἰουλίας ἥτις δὲν κρατεῖται πλέον ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν καὶ ρίπτεται εἰς τοὺς βραχίονας τῆς μητρὸς τῆς.

— Βλέπεις τί γ α λ α ν τ ὁ μ ο ς εἶναι ὁ μνηστῆρ σου, κόρη μου! Ἀγάπα τον λοιπὸν ὀλίγον αὐτὸν ὅστις τόσον σὲ ἀγαπᾷ.

— ὦ μπερίτσα μου! εἶσαι ἡ καλλιτέρα μου φίλη.

Καὶ ἡ δυστυχῆς κόρη καὶ οἱ γονεῖς ἐπίσης οὔτε κἀν ὑποπτεύουσιν ὅτι πολλάκις ὄλα αὐτὰ τὰ ὠραία πράγματα τὰ πληρώνει ἡ προίξ.

Ὅσον διὰ τὸν Παῦλον δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν ὅτι τελείως ἐλπισμὸν ἔσθην.

Ἀξίωμα. Μεταξὺ δέκα ἐρώτων, δὲν εἶναι οὔτε τρεῖς οἵτινες ἀνθίστανται εἰς τὰ θέλητρα τῶν φορεμάτων, οὔτε δύο

οἵτινες ἀντέχουσιν εἰς τὸ δέλεαρ τῶν ἀδαμάντων.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν).

Ἀρχ-υλιστῆς

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΟΥ

Εἶδες τὸ καναρινάκι
πῶς, κλεισμένο στὸ κλουδάκι
τὴν ὑπομονή του χάνει
καὶ τὰ σύρματα δαγκάνει,
πῶς ἀνήσυχος γυρίζει
καὶ πηδάει καὶ φτερουγίζει;

✱

Εἶδες πῶς ἄλλο λίγο χρόνο
εἰς τὴν φυλακὴ του μόνο,
συνειθίζει πειρὰ νὰ μένῃ
τὰς βασάνους ὑπομένει
καὶ χαρούμενος ἀρχινάει
ἄλλο κλουδί νὰ τραγουδάει.

✱

Τὸ τραγοῦδι ἔχει μόνον
γιὰ γλυκεῖα παρηγοριά...

✱

Ἔτσι μοιάζει κι' ἡ καρδιά μου!
Μέσ' τὰ στήθεια τὰ δικά μου
νύχτα ἄπνοια ἐπιδούσε
καὶ νὰ φύγῃ ἐζητοῦσε
καὶ με' ἔκανε κι' ἐμένα
νάχω μάτια δακρυσιμένα.

✱

Μὰ συνείθισε κ' ἐκεῖνη
τὸ φαρμάκι σου νὰ πίνῃ
εἰς τῆς πικραῖς τῆς σπανταῖς σου,
καὶ εἰς τῆς φλογεραῖς ματιαῖς σου,
διὰ τοῦτο τραγουδάω
καὶ πολλαῖς φοραῖς γελάω,

✱

Τὸ τραγοῦδι ἔχω μόνον
γιὰ γλυκεῖα παρηγοριά...

† Ν. ΚΛΩΝΑΡΑΚΗΣ

Ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πωλεῖται κατὰ φύλλον παρὰ τοῖς κ. κ. Μακράκη καὶ Παπαδάκη. (Διεθνὲς Πρακτορεῖον ἐφημερίδων καὶ βιβλίων.)

Σάν τή δροσιά ἔπου ζωή στά ρόδα πάντα δίνει
 κι' ὄνα τὰ βλέπεις δροσερά,
 και με ἀγάπη, και χαρά,
 Τή μυρωδιά ἀλύπητα καὶ ἕνα τους νὰ χύνῃ,
 Ζωή ἀγάπης στήν καρδιά μ' ἀναψε μιὰ ματιὰ Σου !
 Και τώρα κλαίω και πονῶ,
 κι' ἀπαρηγόρητα θρηνώ,

Τὰ νεῖατά μου ποὶ μάρανε ἡ τόση ἀπονιά Σου

Ἀθήναι 22 Νοεμβρίου 1892

ΠΕΤΡΟΣ Σ. ΑΖΑΠΗΣ.

ΛΥΣΙΣ τοῦ ἐν τῷ προκρουμένῳ φύλλῳ αἰ-
 νίγματος.

Το Λάμδα (Δ)

Ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλαν οἱ ἐξῆς :
 Κα Π... Δεσπ. Σκια, ὁ κ. Ἄντ. Δεληγιάννης
 (Παιραιῖος), ἡ δεσποινίς Εὐφ. Δ. Μ. και ἡ δε-
 σποινίς Ἀμαλία Ἀθ. Φαραζουλή (Αἴγιον).

Ἀνεξόδοι ἀπαντήσεις.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΩ Τὸ «δακρυον και ποιητικῶς «δά-
 κρου» γίνεται ἐκ τῶν ρημάτων «δάκνω-ρέω». — ΜΑ-
 ΘΗΤΗ. Μόνον αἱ ἐκ μὴ ἐκθλιβομένων λέξεων σύν-
 θετοι λέξεις χωρίζονται εἰς δύο· ὡς λ. χ. σύν-θετος,
 πρόσ-θεσις, ὑπερ-ῆφανος, οὐδέποτε ὁμοῦ· κατ-τηθύνη-
 θην, πορ-ορῶ, ἀλλὰ κατ-τηθύνηθην, πα-ορῶ. — ΔΕ-
 ΣΠΟΙΝΙΔΙ Ε. Π. Ἡ καλλιτέρα ἐπιστήμη διὰ τὰς
 γυναῖκας εἶναι ἡ τοῦ φαρμακοποιοῦ, ἐὰν σπουδάσητε
 ἰατροῦ, οὐδεὶς θὰ σᾶς πάρῃ... κουράντε, διότι δὲν θὰ
 ἔχη πεποιθῆσιν εἰς τὴν ἐχευθίαν σας· και τὸ δικη-
 γορικὸν ἐπάγγελμα καλὸν εἶναι διὰ τὴν... γλωσσάν
 σας, ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ νόμος ρητῶς τὸ ἀπαγορεύει. —
 Δ. Π. Φ. και Γ. Κ. Κ. Ἀ γ ο υ λ ι ν ἰ τ σ α ν. Συν-
 δρομαί σας ἐλήφθησαν. — Δ' ΑΛ. Ἀ λ ε ξ ἄ ν δ ρ ε ἰ α ν.
 Εὐχαριστῶ διὰ πληροφορίας καλὴν ἐπάνοδον. —
 ΑΝΔΑΦ. Π ἄ τ ρ α ς. Ἐνεκα πληθώρας ὕλης, δη-
 μοσιευθήσεται εἰς τὸ προσεχές. Αὔριον ἴσως γράψω
 ὑμῖν. ΔΜ. Δ. Φ. Α ἴ γ ι ο ν. Συνδρ. ἐλήφθη. Ἐνε-
 γράφητε ἀπὸ 1 Ἰαν. 94. Ζητήσατε ἀπὸ ταχυδρ.
 «Ἐπαγγελίας».

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Κάτωθεν τοῦ ὁμωνύμου Ξενοδοχείου παρὰ τὴν
 πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας.

Διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ ΑΝΔΡ. ΜΠΑΛΑΚΑΚΗ
 Ἐν αὐτῷ κατασκευάζονται: ἄρισται τούρται, φον-
 τάν και ὄλα τὰ γλυκύσματα.

Ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» συνιστᾷ θερμῶς τὴν νέαν ἐν
 Τριπόλει μοδίσταν, δεσποινίδα Γαρουφαλῖαν Κ. Γεωρ-
 γακοπούλου, ἥτις ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐτελειοποιήθη ἐν-
 ταῦθα. Μοναδικὴ εἶναι ἡ κομψότης και τὸ γούστο
 τῶν φορεμάτων της. Τὸ κατάστημά της διακρίνει ἀ-
 κριβεία εἰς τὰς ὑποσχέσεις της και εὐθηνία εἰς τὰ
 ραπτικά της.

ΟΛΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ

Εἴσθε φωτογράφος ;
 Ὅχι Διαιτί ;

Ἐνῶ δύνασθε εἰς ὀλίγα λεπτά και ἄνευ σπουδῆς ἢ
 διδασκαλίας ἀλλὰ μόνον διὰ μιᾶς συντόμου ὀδηγίας νὰ
 γίνετε, προμηθευόμενοι μιᾶν φωτογραφικὴν μηχανὴν
 (L' Amateur photographe) με μόνον δρ. 32 μετὰ
 τῆς ὀδηγίας, διὰ τῆς ὁποίας μετὰ μεγάλης εὐκολίας
 και ἐπιτυχίας νὰ φωτογραφίσητε πρόσωπα, τοποθεσίας
 κλπ. μεγέθους Victoria (9X12)

Διὰ τὰ ὑλικά ἡ τιμὴ εἶνε μόνον 8 δρ.

Αἱ ἄνω μηχαναὶ εἶνε στερεώταται και κλειψαί,
 δύνανται δὲ νὰ τὰς μεταχειρίζωνται παῖδες και δε-
 σποινίδες πάσης ἡλικίας.

Ἀποστέλλονται εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀντὶ δραγ. 29
 ἐλεύθεραι ἐξόδων ἀποστολῆς κλπ. Εἰς δὲ τὴν Τουρ-
 κίαν, Ρουμανίαν, Αἴγυπτον κλπ. ἀντὶ φρ. χρ. 30 ἐ-
 λευθεραὶ ἐξόδων.

Διεύθυνσις : « Ἀποθήκη φωτογραφικῶν μηχανῶν »
 Ὁδὸς Ἀγίου Μάρκου, ὅπισθεν τῆς Χρυσοσπηλιω-
 τιστρ. ἀριθ. 41, Ἀθήναι.

Θαῦμα εὐθηνίας με μόνον δρ. 28 — Τερπνῆδιασκέδασις
 Τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Οἰκογενείας» ἀποστέλ-
 λονται διὰ τοῦ γραφείου μας

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
 ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Δέχεται τοὺς πελάτας του ἐν τῷ
 γραφείῳ του κειμένῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ
 Πετράκη ἀριθ. 34, πλησίον τοῦ
 Πρωτοδικείου.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

I. ΒΙΛΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐν Βόλῳ.

Ἡ κομψότης τῶν ὑποδημάτων τοῦ ἐργοστασίου τοῦ
 κ. Βιλαντωνοπούλου ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν τῶν καλλι-
 τέρων Ἀθηναϊκῶν.

Κομψότης, στερεότης, και εὐθηνία εἶναι τὰ συστα-
 τικά τοῦ καταστήματος.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΕΣΕΩΝ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου

Ὁ φιλοπόδοτος νέος κ. Ν. Ταμπακόπουλος ἱδρυ-
 σεν ἐν Πειραιεῖ Πρακτορεῖον μεγίστης χρησιμότητος·
 ἐν αὐτῷ δύναται τις νὰ εὕρῃ πάσας τὰς ἑλληνικάς
 ἐφημερίδας και τὰς γνωστοτέρας τῶν εὐρωπαϊκῶν.
 Τὸ πρακτορεῖον ἐγγράφει συνδρομητὰς ἐφημερίδων
 και ἀναδέχεται τὴν διανομὴν αὐτῶν ὡς και βι-
 βλίων κλπ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀξιότιμοι κ. κ. συν-
 δρομηταὶ τῆς «Οἰκογενείας», οἱ καθυστεροῦν-
 τες ἐτι τὴν συνδρομὴν των νὰ μᾶς πληρώ-
 σωσι ταύτην, ὅπως μᾶς ἀνακουφίσωσιν ὀ-
 λίγον ἀπὸ τῶν ὑπερόγκων δαπανῶν μας.